

Седеше на пейката в парка, сложила прилично дамската си чанта върху коленете и ръцете върху чантата. „И тоалетът ми вече прилича като да е на стара дама. Аз съм си, нали, 55 не е малко...” – си каза Горски.

Слушаше уличния музикант, който пък свиреше изненадващо добре. „Вероятно от Музикалната академия” – си помисли тя. А другото, което не си помисли, но знаеше, е, че освен заради музиката, тя се беше настанила на пейката близо до него и заради изключителната му външност.

Горски се замисли за мъжете в живота си. Два брака, няколко по-силни връзки... Някои позапазени приятелства, но иначе всичко си беше отишло. Децата вече бяха големи и далече.

Вятърът развяваше боядисаните къдрици на Горски, а гърдите ѝ се надигаха да вдишат и тази година от тревожната топла нотка във въздуха.

Колко странно е да осъзнаеш, че личният ти живот е приключил. И да е пак пролет. Точно тук, на тази пейка, пред Народния театър, където вероятно хиляди хора са се целували през годините.

„Е, в оставащия вероятно четвърт век не е зле да се позамисля какво полезно мога да направя” – си каза Горски и стана от пейката.

Пусна малка банкнота в шапката на музиканта, а после продължи, без да се обръща.